

Natúrligt ella andstyggiligt?

SEINASTU **VIKUNA** HEVUR ALT **USA** VERIÐ Á **GOSI** UM **FOR-SÍÐUNA** Á BLAÐNUM **TIME MAGAZINE**. ANSTYGGILIGT, **VEMMILIGT** OG **ÓNT** MÓTI **SONINUM**, ER **NAKAÐ** AV TÍ, SUM ER **SAGT**

MIÐLAR

Inna Törnroos
inna@sosialurin.fo

Kvinnan á myndini eitur Jamie Lynne Grumet og er mamma at tveimum børnum. Eitt av teimum er trý ára gamli sonurin á myndini. Hann fyllir fyra ár í juni og fær sær enn frá bróstinum nakrar ferðir um dagin.

Greinin inni í blaðnum snýr seg um

»attachment parenting«, sum gongur út upp á, at barnið skal vera so tætt at foreldrunum sum gjørligt. Men greinin hevur ikki vakt so stóran ans sum myndin á forsíðuni hevur.

Jamie Lynne Grumet er ovfarin av, hvussu fólk reagera, men sigur at hon sjálf fekk frá mammu síni, til hon var seks ára gomul, og at fólk mugu skilja, at hetta er biologiskt natúrligt, men ikki sosialt góðtikið.

Við myndini vónar hon, at

tað verður meira vanligt at siggja mammur geva børnum, ið eru eldri enn pinkubørn.

Spurningurin er bara so, hvat vit halda – natúrligt ella andstyggiligt?

So segði hann...

Um Tutl ikki var, so hevði tað verið rættiliga rótut, tí so høvdu øll givið út á egnum forlagi

Kristian Blak, stjóri í Plátufelagnum Tutl, sum hevur 35 ár á baki

KLUMMAN

Inna Törnroos

Eg ein rættur føroyingur?

Tá ið eg her í Svøríki sigi, at eg eri úr Føroyum, fáa flest allir svenskarar nakð droymandi yvir seg – summi tí tey ána ikki, hvar Føroyar liggja (ein oyggj í Noregi?) – onnur tí tey siggja fyrri sær eitt vakurt dreymalandskap úti í Atlantshavinum, har fólk liva nær at náttúruni og eru so natúrlig, sum fólk bara kunnu vera í sjónvarpslýsingum fyrri umhvørvisvinarligt vaskipulvur.

Tey seinnu gerast sera vónbrotin, tá tey læra meg at kenna. Eg eri gott nokk uppvaksin í einari lítari bygd (ja, 900 fólk er faktiskt lítið, sörvingar), men mín longsul til fjøll og fjøru hevur ongantíð verið nakar serligur.

Eg var eitt síkt barn, sum foreldrini blakaðu út, fyrri at eg skuldi fáa nakrar minuttir av frískari luft um dagin. Eg elskaði mína skrivimaskinu, sjónvarp, spæla við dukkur og at lurta, tá mamma tosaði í telefon við vinkonurnar.

Skilja tit, at eg ikki passi serliga væl inn í myndina av einum FØROYINGI uttanlands? Tey vilja hava meg at vera eitt náttúru-menniskja, sum var til útróðrar, tá eg var 8, var í grind tá eg var 10 og fletti mín fyrsta seyð, tá eg var 12.

Sum ein vinkona segði »Inna, tú er waist of nature« – og rætt hevur hon. Eg kundi eins væl verið uppvaksin í einari lítari íbúð í Keymannahavn.

Tí bleiv eg heilt kløkk, tá eg hoyrði um nýggjasta slagið av barnagørðum – »Útibarnagarður«. Eg gjørdi greitt fyrri manninum, at har skuldu okkara børn so ongantíð ganga, tí við 50 prosent av genunum frá mær, er stórus vandi fyrri, at tey fóru at hata hvørja løtu í einum slíkum barnagarði.

Tá børnini komu, vístu teir seg at hava fingið eitt yvirskot av genum frá manninum og elska báðir at vera úti. Eg koyrði teir tó ikki í útibarnagarð, tí tá hevði eg tikið ov nógv synd í teimum.

Eftirsum eg eri í konstantum minniluta í familjuni, verði eg noydd út – í næstan øllum veðri. Eg havi lært meg at dáma tað betri, men elski tó, tá tað er so ringt veður, at ikki er farandi út.

